

Líquid temps

Ara reste immòbil,
el temps es fa líquid
i flueix cap el forat de la nit,
segon a segon, batec a batec, alenada a alenada,
t'estime.

Dibuixe imatges
amb paraules i bocins de records.

I em sorprend acaronant el rellotge,
com un infant que prega
l'hora de sortida d'escola.

Sorollós o silent,
cante cançons amb les remors que deixa el vent
quan fa ballar el teu cabell,
com quan les onades es desfan
en escumes en esclatar contra el teu cos,
com quan els núvols fan l'amor amb la lluna,
com quan els ocells obren les ales
i, poc a poc, s'enlairen,
i jo, i tu, i tu i jo, aquí,
mentre la teua pell es fa dia,
m'estimes.

Equilibrista

Tenir la consciència que només
soc un equilibrista de matinades,
celebrador de llums de tardor,
perseguidor d'àngels i dimonis,
cercador d'abraçades,
pintor d'intensitats de blaus,
escalador d'arbres solitaris,
navegador de mars infinits,
lluitador de capvespres,
caminant de platges d'arena fina,
fabricador d'ones d'escuma blanca,
candidat, etern candidat,
somiador dels teus somnis,
poeta de vers lliure lligat a tu,
això, sóc només això,
només.

Felicitat

Debades pensem
que en girar la cantonada
trobarem la felicitat,
debades pensem
que controlem la nostra vida
perquè només som pols,
partícules a caprici del vent,
el no-res sacsejat per l'avarícia del poder absolut.

Debades pensem que som durs
i som només fràgils titelles
ennegrits pel sutge de la desesperança,
arbres en flames rebentats per llamps,
esquelets de cetacis descomponent-nos a les platges.

A sota de les llambordes no hi havia l'arena de la platja,
no hi havia somnis,
no hi havia llibertat,
hi havia l'aigua bruta de les clavegueres.
I mai tocarem la meta, perquè no existeix,
per això no tenim altra
que aixecar el vol,
que bategar les ales,
que iniciar cada dia el camí
sobreviure,
la nostra victòria és sobreviure,

riure,

fer-nos grans, invencibles.

Estimar és guanyar.

Eclipsi

Eclipsi

és despertar

i no trobar els teus ulls.

Temps i espai

Només demanem temps,
i una mica d'espai.

Llum, entre les tenebres,
llum i trobar-nos,
carreteres, i camins,
que ens uneixen a la llunyania,
intensitat, i una mica de sort,
per a seguir lluitant,
per assaborir cada pas,
cada segon que ens uneix.

Els nostres cossos i les nostres ments
són peces del mateix trencaclosques,
senzill i complicat alhora.

Lluna, sol, el camí, la platja i la ciutat,
elements dels engranatges
d'un rellotge que ens agradaria avançar i
aturar al nostre gust.

Ens cerquem a cada moment,
i, quan ens trobem
morim i ressuscitem en la nostra pell,
en les mirades, en les veus,
com un fènix multireincident i
absolutament obstinat.